

Elke maand bedenkt onze columniste hoe ze de wereld kan veranderen. Soms slaagt ze in haar opzet, soms niet.

De piepkjes gaan betogen

MET 75.000 WAREN WE, op zondag 2 december. Om te betogen voor moeder natuur, zoals ik het had uitgelegd aan mijn kinderen. Of voor de bomen, zoals een aandoenlijk geknutseld bordje van een klein jongetje aangaf. Het was overweldigend, fantastisch, kleurrijk, en vooral: een niet te missen signaal om eindelijk actie te ondernemen. Er is duidelijk een draagvlak voor een klimaatbeleid in ons land. Begin er dan eindelijk eens aan, doe iets, nu, was de niet mis te verstane boodschap.

En blijf elkaar niet de zwarte piet doorspelen, zoals federaal energieminister Marghem weer deed. Ze speelde het klaar mee te komen betogen – tegen haar eigen non-beleid, il faut le faire – en het gebrek aan klimaatambitie van België door te schuiven naar Vlaanderen. Om daags nadien doodgemoedereerd een privéjet naar de klimaatop in Polen te nemen én de dag erop samen met Tsjechië als enige land tegen de nieuwe Europese richtlijnen te stemmen vanwege ‘te duur’. Hoe duur zal non-beleid ons komen te staan? Hoe bang kun je als politicus zijn voor je eigen schaduw? Ongelooflijk. Je kan mensen die bezorgd zijn over de staat van de aarde verwijten naïeve wereldverbeteraars te zijn, maar niet dat het om een stelletje idioten gaat. De tijd voor verklaringen is voorbij, al heel lang eigenlijk. Het Kyoto-protocol dateert van 1992 en welke groene revolutie heeft ons land sindsdien op gang gebracht? Echt waar, ik schaam me diep.

Maar 2 december was een dag vol hoop. Ik had kippenvel van in het door een mensenmassa overstroomde station

Brussel-Noord tot aan het Jubelpark. Niet van de kou of van de occasionele bui, maar van die massale opkomst. Totaal onverwacht, zelfs door de organisatie. Ik zag klimaatopa's en -oma's, tieners en twintigers, en vooral veel gezinnen met kinderen. De gewone mens, zeg maar. Dat het zo'n onverwacht succes was ligt volgens mij ook aan het feit dat we hier een stille meerderheid zagen, mensen die doorgaans niet luid staan roepen op online krantenfora en sociale media. Maar mensen die nu al proberen op een bescheiden manier een steentje bij te dragen tegen de klimaatverandering. En die het beu zijn dat er op hoger niveau niks maar dan ook niks bougeert. De mars was een deugddoend bad na een week waarin Trump verklaarde het klimaatrapport van zijn eigen administratie niet te geloven.

Wat me ook opviel als voorvechtster van girl power: de meisjes namen het voortouw. Liedjes zingend met de megafoon, gekke dansjes doend, slogans scanderend. Mijn dochter van zes keek er met grote ogen naar, vol bewondering. Dat zijn de rolmodellen die ze nodig heeft, en mijn middelbare lijf was gelukkig met al die activistische jongeren. Het komt goed, mensen, het komt goed. De jeugd van tegenwoordig, ze zijn wakker en ze pikken het niet meer. ☺

Hulp nodig van Megacindy? Laat het haar weten via megacindy@acv-csc.be